

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Traducerea și permisiunea de republicare au fost oferite sub autoritatea Direcției Generale Agent Guvernamental, Ministerul Justiției al Republicii Moldova (justice.gov.md). Permisiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

The present text and the authorisation to republish were granted under the authority of the Governmental Agent's General Department from the Ministry of Justice of the Republic of Moldova (justice.gov.md). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Direction générale de l'Agent gouvernemental du Ministère de la Justice de la République de Moldova (justice.gov.md). L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

SECȚIA A PATRA

CAUZA CORSACOV c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 18944/02)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

4 aprilie 2006

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

DEFINITIVĂ

04/07/2006

Această hotărâre Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Corsacov c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Patra), în Camera compusă din:

Sir Nicolas BRATZA, *Președinte*,

Dl G. BONELLO,

Dl K. TRAJA,

Dl S. PAVLOVSKI,

Dl L. GARLICKI,

Dna L. MIJOVIĆ,

Dl J. ŠIKUTA, *judcători*,

și dl M. O'BOYLE, *Grefier al Secției*,

Deliberând la 14 martie 2006 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 18944/02) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu articolul 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către Mihai Corsacov („reclamant”), la 6 august 2001.

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dna Doina Străisteanu, care a acționat inițial în numele „Comitetului Helsinki pentru Drepturile Omului din Republica Moldova”, o organizație non-guvernamentală cu sediul la Chișinău, iar ulterior în nume propriu. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl Vitalie Pârlog.

3. Reclamantul a pretins că el a fost supus unei brutalități severe din partea poliției și că autoritățile nu au efectuat o cercetare adecvată a incidentului, ceea ce constituie o violare a articolului 3. De asemenea, el s-a plâns în temeiul articolului 13 al Convenției.

4. Cauza a fost repartizată Secției a Patra. La 22 iunie 2004, o Cameră din cadrul acestei Secții a decis să comunice cererea Guvernului.

5. La 1 noiembrie 2004, Curtea a schimbat componența Secțiilor sale (articolul 25 § 1 al Regulamentului Curții). Această cauză a fost repartizată Secției a Patra nou-constituită (articolul 52 § 1 al Regulamentului Curții).

6. Printr-o decizie din 13 septembrie 2005, Curtea a declarat cererea admisibilă.

7. Atât reclamantul, cât și Guvernul au prezentat observații cu privire la fondul cauzei (articolul 59 § 1 al Regulamentului Curții).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

8. Reclamantul s-a născut în 1981 și locuiește în Cărpineni, Moldova.

9. La 9 iulie 1998, reclamantul, care pe atunci avea vârsta de șaptesprezece ani, a fost reținut fiind acuzat de furt. În timp ce era condus spre mașina de poliție el a încercat să arunce un cuțit de buzunar. După ce au fost atenționați de un trecător, polițiștii A. Tulbu și V. Dubceac l-au trântit pe reclamant la pământ. Conform spuselor reclamantului, ei, de asemenea, l-au lovit în față și i-au pus cătușele. Se pare că ei, de asemenea, l-au agresat pe parcursul drumului spre secția de poliție.

10. Se pretinde că la secția de poliție polițiștii au continuat să-l bată pe reclamant pe durata interogării. Ei l-au lovit cu picioarele, i-au aplicat lovituri cu pumnii și l-au bătut cu bastoane pe tot corpul și pe tălpile picioarelor pentru a obține recunoașterea vinovăției. Pe parcursul bătăilor el era încătușat. De asemenea, el pretinde că a fost suspendat de o bară de metal o perioadă îndelungată de timp. Guvernul neagă aceste acuzații.

11. La 10 iulie 1998, reclamantul pretinde că el a fost dus în pădure de către polițiștii care l-au arestat pentru reconstituirea faptelor. El pretinde că a fost bătut pe parcursul drumului spre pădure. Se pretinde că în pădure unul din polițiști a pus pistolul la capul reclamantului și l-a amenințat că-l împușcă dacă nu-și recunoaște vina. El a fost eliberat din detenție în seara acelei zile. După cum se pare din documentele prezentate de către părți, reclamantul a recunoscut că a comis furtul. Totuși, ulterior urmărirea penală împotriva sa a fost încetată din motivul lipsei „elementelor constitutive” ale unei infracțiuni.

12. Potrivit Guvernului, reclamantul nu a putut fi amenințat cu arma de către polițiști, deoarece aceștia nu l-au însoțit în pădure. El a fost dus în pădure în scopul efectuării investigațiilor, dar nu în vederea reconstituirii faptelor.

13. La 11 iulie 1998, starea sănătății reclamantului s-a înrăutățit și mama sa l-a dus la un medic, care a stabilit că el a suferit o traumă cerebrală și sindromul cerebral postcontuzie.

14. La 13 iulie 1998, un medic legist a examinat reclamantul și a stabilit că el avea vânătăi surii-gălbui de 3 x 2 cm și de 6 x 5 cm în jurul ochiului drept, al urechii drepte, buzelor și pe talpa piciorului stâng. Țesutul moale de pe cap, precum și dinții din partea dreaptă îi provocau durere la atingere. Medicul a conchis că leziunile corporale puteau fi provocate de lovituri cu un obiect contondent, posibil în condițiile descrise de către reclamant și corespund categoriei de leziuni corporale ușoare.

15. La 13 iulie 1998, mama reclamantului a depus o plângere penală la Procuratura Hâncești, solicitând pornirea urmăririi penale împotriva

polițiștilor care se pretindea că l-au maltratat pe fiul său și l-au amenințat cu moartea.

16. La 14 iulie 1998, un ORL-ist l-a examinat pe reclamant și a conchis că el suferea de hiperemie și că a suferit o perforare centrală a membranei timpanului drept.

17. La 28 iulie 1998, un alt specialist a ajuns la concluzia că reclamantul suferea de otită acută posttraumatică în partea dreaptă și de otită agnogenică în partea stângă cu surditate de percepție.

18. Între 14 și 25 iulie, 30 iulie și 22 august, 2 și 17 septembrie și 14 octombrie și 3 noiembrie 1998, reclamantul a fost spitalizat cu diagnosticul de traumă cerebrală și surditate de percepție brusc instalată.

19. La 3 august 1998, mama reclamantului a fost informată de către Procuratura Hâncești că plângerea sa a fost respinsă din motivul lipsei „elementelor constitutive” ale unei infracțiuni. Ea a contestat această ordonanță la procurorul ierarhic superior.

20. La 21 august 1998, mama reclamantului a primit o scrisoare de la un procuror ierarhic superior din Procuratura Hâncești, prin care era informată că plângerea sa a fost respinsă. Ea a contestat această ordonanță la Judecătoria sectorului Hâncești.

21. La 16 noiembrie 1998, Judecătoria sectorului Hâncești a anulat ordonanța procurorului de respingere a plângerii reclamantului cu privire la maltratare și a dispus efectuarea unei anchete suplimentare. Ea a constatat *inter alia* că nu era disputat faptul că reclamantul a suferit leziuni corporale pe data de 9 iulie 1998, fie la secția de poliție, fie în drum spre aceasta, însă circumstanțele nu erau clare. Instanța, de asemenea, a constatat că Procuratura Hâncești nu a acordat suficientă atenție faptului că începând din 9 iulie 1998 reclamantul a fost supus permanent tratamentului medical în spital și, astfel, a fost lipsit de posibilitatea de a frecventa școala.

22. La 15 ianuarie 1999, Procuratura Hâncești a adoptat o nouă ordonanță prin care ea din nou a refuzat să pornească urmărirea penală împotriva polițiștilor care se pretindea că au maltratat reclamantul. În ordonanță se menționa *inter alia* că leziunile suferite de reclamant au fost cauzate prin căderea sa din 9 iulie 1998, atunci când polițiștii au trebuit să-l trântescă la pământ pentru a contracara atacul său cu un cuțit asupra unuia din ei. Ordonanța se baza pe o expertiză medicală din 14 ianuarie 1999 care menționa că leziunile ar fi putut fi cauzate fie de un obiect contondent, fie printr-o cădere. Mama reclamantului s-a adresat Procuraturii Generale.

23. La 25 februarie 1999, Procuratura Generală a anulat ordonanța din 15 ianuarie 1999 ca fiind „emisă prematur”, iar dosarul a fost remis Procuraturii Hâncești pentru o examinare suplimentară. Procuratura a constatat *inter alia* că cercetarea nu a elucidat circumstanțele pretinsului atac cu cuțitul comis de către reclamant asupra unuia dintre polițiști.

24. La 15 martie 1999, Procuratura Hâncești a emis o nouă ordonanță prin care a refuzat pornirea urmăririi penale împotriva polițiștilor pe motiv că acțiunile lor nu prezentau niciun semn al unei infracțiuni.

25. La 25 martie 1999, procurorul ierarhic superior a anulat ordonanța din 15 martie 1999 pe motiv că pretinsul atac cu cuțitul al reclamantului împotriva polițiștilor nu a fost cercetat în mod corespunzător.

26. La 9 aprilie 1999, Procuratura Hâncești a adoptat o nouă ordonanță prin care ea din nou a refuzat pornirea urmăririi penale împotriva polițiștilor, deoarece acțiunile lor au fost justificate. În același timp, Procuratura a constatat că reclamantul nu a atacat polițiștii cu cuțitul, ci mai degrabă polițiștii au crezut că exista riscul ca el să-i atace. Mama reclamantului a contestat această ordonanță la procurorul ierarhic superior.

27. La 1 mai 1999, procurorul ierarhic superior a anulat ordonanța din 9 aprilie 1999 și a dispus pornirea urmăririi penale împotriva celor doi polițiști.

28. La o dată nespecificată, reclamantul a depus o plângere la Ministerul Afacerilor Interne.

29. La 14 iunie 1999, Ministerul Afacerilor Interne a informat reclamantul că polițiștii A. Tulbu și V. Dubceac vor fi sancționați disciplinar doar dacă va fi constatăată vinovăția lor într-un proces penal.

30. La 20 septembrie 1999, Procuratura Hâncești a emis ordonanța de refuz de pornire a urmăririi penale. Ordonanța a constatat *inter alia* că reclamantul a avut un cuțit în mână sa, dar că el nu a încercat să atace polițiștii cu el. Mama reclamantului a contestat această ordonanță.

31. La 18 noiembrie 1999, procurorul ierarhic superior din cadrul Procuraturii Lăpușna a respins această plângere. În ordonanță se prevedea *inter alia* că leziunile suferite de reclamant au fost cauzate prin căderea sa la 9 iulie 1998, când reclamantul a încercat să arunce cuțitul său, iar polițiștii au crezut că el va folosi cuțitul împotriva lor și l-au trântit la pământ. Starea sănătății reclamantului era „normală” și niciun martor nu a văzut că polițiștii l-au bătut. Mama reclamantului a contestat această ordonanță.

32. La 10 februarie 2000, Procuratura Generală a admis plângerea reclamantului și a dispus redeschiderea urmăririi penale. Ea a declarat *inter alia* că cercetarea a fost desfășurată „într-o manieră extrem de superficială”. Ea a indicat anchetatorilor *inter alia* să audieze din nou martorii și părțile cauzei și să cerceteze dacă polițiștii A. Tulbu și V. Dubceac au tras focuri de armă în pădure. De asemenea, ea a dispus o examinare medicală a reclamantului și a notat câteva declarații contradictorii ale martorilor și încălcări procedurale.

33. La 28 februarie 2000, la cererea anchetatorului V.B. din Procuratura Hâncești, a fost instituită o comisie medicală independentă compusă din 4 medici legiști cu experiență, care au efectuat o cercetare medicală detaliată. În baza unor certificate medicale anterioare și a propriei cercetări, comisia a întocmit un raport care menționa următoarele:

„Pe parcursul examinării medicale s-a constatat că reclamantul avea vânătăi în jurul ochiului drept, al urechii drepte, pe buze și pe talpa piciorului stâng.

Din fișele medicale ale reclamantului reiese că la vârsta de 8 luni el a suferit o otită purulentă la urechea stângă.

La 11 iulie 1998, un medic neurolog a constatat că reclamantul a suferit o traumă acută la cap cu sindrom cerebrosenic.

La 14 iulie 1998, un ORL-ist a constatat că reclamantul a suferit o hiperemie timpanică și a avut o perforare centrală a membranei timpanului ca rezultat al unei barotraume [o leziune cauzată de schimbarea rapidă și extremă a presiunii] suferite la 9 iulie 1998.

La 14 iulie 1998, reclamantul nu părea să aibă vreo leziune la dinții săi.

La 28 iulie 1998, un ORL-ist a constatat că reclamantul a suferit o otită acută media posttraumatică la urechea dreaptă și o otită agnogenică la urechea stângă. El a suferit de surditate de percepție brusc instalată.

La 9 octombrie 1998, un medic neurolog a constatat că, în urma traumei suferite la cap, reclamantul a suferit o hipertensiune intercraniană cu semne de epilepsie.

La 20 aprilie 2000, reclamantul a fost examinat de un otolaringolog care a constatat că el a suferit o hipoacuzie bilaterală posttraumatică [o pierdere ușoară a capacității de auz]. A fost recomandată spitalizarea sa.

...

1. În baza celor menționate mai sus, comisia a ajuns la concluzia că domnul Corsacov a suferit leziuni corporale sub formă de vânătăi pe față (ochiul drept, urechea dreaptă și buze) și pe talpa piciorului stâng; o traumă la cap și contuzie; otită media acută posttraumatică la urechea dreaptă și otită agnogenică la urechea stângă cu hipoacuzie bilaterală.

... Leziunile corporale ale reclamantului au necesitat tratament medical de lungă durată și pot fi calificate ca mai puțin grave.

...

3. Comisia nu are niciun temei obiectiv să creadă că leziunile corporale ar fi putut fi suferite de reclamant înainte de 9 iulie 1998.

4. Aceste leziuni au fost cauzate prin acțiunea unor corpuri contondente (lovire), posibil în circumstanțele descrise de reclamant, și ele nu au putut fi produse prin cădere.

5. ... Actualmente starea sănătății domnului Corsacov este relativ satisfăcătoare, el suferind de hipoacuzie bilaterală posttraumatică...”

34. La 10 iunie 2000, Procuratura Lăpușna a emis o ordonanță de refuz în pornirea urmăririi penale. Ordonanța prevedea *inter alia* că reclamantul a

avut un cuțit în mână sa, dar că nu a încercat să atace polițiștii cu acesta. Mama reclamantului a contestat această ordonanță.

35. La 12 iulie 2000, Procuratura Generală a anulat ordonanța din 10 iunie 2000 și a dispus desfășurarea unei investigații suplimentare. Ea a constatat *inter alia* că ordonanța anulată a fost ilegală și a avut un caracter tendențios. Ordonanța prevedea *inter alia*:

„Contrar concluziei comisiei medicale care a constatat în mod clar că leziunile corporale ale domnului Corsacov au fost cauzate prin lovituri cu un obiect contondent, posibil în circumstanțele descrise de reclamant și că ele n-au putut fi produse prin cădere, anchetatorul V.B. a indicat în ordonanța sa că leziunile corporale au fost cauzate prin căderea reclamantului...”

36. La 30 august 2000, Procuratura Lăpușna a emis o ordonanță prin care a refuzat pornirea urmăririi penale împotriva reclamantului pentru pretinsul atac cu cuțitul asupra polițiștilor la 9 iulie 1998. Ea a constatat că nu exista niciun temei să se creadă că reclamantul a intenționat să folosească cuțitul împotriva polițiștilor.

37. La 31 august 2000, Procuratura Lăpușna a emis o ordonanță prin care a fost refuzată pornirea urmăririi penale împotriva polițiștilor. Ea a declarat *inter alia* că reclamantul a avut un cuțit în mână și că polițiștii au crezut că a existat o amenințare la adresa lor și l-au trântit la pământ. Prin urmare, reclamantul a suferit leziunile sale corporale prin lovirea de pământ cu capul, în timp ce polițiștii au acționat în legitimă apărare. Reclamantul a contestat această ordonanță.

38. La 21 ianuarie 2001, ordonanța din 31 august 2000 a fost anulată de către Procuratura Generală, urmărirea penală fiind redeschisă.

39. La 28 februarie 2001, Procuratura Lăpușna a refuzat din nou urmărirea penală împotriva polițiștilor. Reclamantul a contestat această ordonanță.

40. La 20 martie 2001, procurorul ierarhic superior din Procuratura Lăpușna a anulat ordonanța din 28 februarie 2001 și a dispus redeschiderea urmăririi penale.

41. La 20 iunie 2001, Procuratura Lăpușna a emis o ordonanță prin care a respins plângerea reclamantului. Această ordonanță prevedea *inter alia* că:

„... În conformitate cu certificatul medical din 15 iulie 1998, Corsacov avea vânătăi în jurul ochiului drept, al urechii drepte și consecințe ale unei barotraume, o traumă la cap, care ar fi putut fi cauzate prin cădere și care puteau fi calificate drept leziuni corporale ușoare.

Conform concluziei comisiei [raportul de expertiză medicală din 28 februarie 2000], dinții domnului Corsacov nu au suferit leziuni și s-a constatat că el suferea de otită media acută posttraumatică la urechea dreaptă și otită agnogenică la urechea stângă cu hipoacuzie bilaterală, care, de asemenea, ar fi putut fi cauzate prin lovituri.

Nu se dispută faptul că reclamantul avea leziuni corporale; totuși, leziunile corporale au fost cauzate în limitele legii. Referitor la otita agnogenică la urechea stângă, se presupune că reclamantul suferea de această afecțiune încă din copilărie... În

conformitate cu opinia medicului A.M., otita agnogenică la urechea stângă nu are nicio legătură cu otita de la urechea dreaptă și ar fi putut fi cauzată de o răceală sau infecție, dar nu de lovituri.

Surditatea poate avea mai multe cauze și pentru a cunoaște etiologia sa este important de a determina momentul apariției ei. În această cauză este imposibil de stabilit momentul exact la care reclamantul a început să surzească; mai mult, în prima sa declarație, Corsacov a declarat că numai după aplicarea loviturilor el a început să audă sunete în urechea sa dreaptă, dar el nu a spus nimic despre durerea și surditatea la urechea sa stângă.

Ofițerii de poliție [A. Tulbu și V. Dubceac] și martorul C. au declarat că, la 9 iulie 1998, în drum spre secția de poliție, nu a fost folosită forța fizică împotriva reclamantului, cu excepția cazului când el a fost depozat de cuțitul pe care-l ținea în mână. Atunci, prin modalități tehnice speciale, reclamantul a fost trântit la pământ, lovindu-se cu capul...

Corsacov a admis faptul că a avut un cuțit și a explicat că el a încercat să-l arunce pentru a evita orice conflict la secția de poliție.

Polițiștii M.I. și D.I., care erau prezenți în secția de poliție la 9 iulie 1998, au declarat că nimeni nu a folosit forța fizică împotriva reclamantului în prezența lor, el nu a fost încâtușat și bătut cu bastonul. ...

Mama reclamantului a declarat că, în seara zilei de 9 iulie 1998, ea și-a vizitat fiul la secția de poliție și acesta nu avea nicio leziune... Unchiul reclamantului, B.V., de asemenea, a declarat că el a vizitat reclamantul la secția de poliție la 10 iulie 1998, între orele 1:00 și 2:00 noaptea, și că el nu avea niciun semn de leziuni..., iar reclamantul nu i s-a plâns de faptul că ar fi fost bătut.

...

Leziunile corporale suportate de dl Corsacov au fost cauzate prin lovirea de pământ cu capul în momentul în care polițiștii A. Tulbu și V. Dubceac s-au aflat într-un pericol real de a fi răniți. Polițiștii au acționat în limitele articolelor 14 și 15 ale Legii cu privire la poliție atunci când l-au depozat de cuțit."

42. Ordonanța nu conținea nicio referire la acuzațiile reclamantului că la 10 iulie 1998 el a fost dus în pădure și amenințat cu moartea. Reclamantul a contestat această ordonanță.

43. După 20 iunie 2001, urmărirea penală a fost redeschisă și încetată de mai multe ori. Ordonanța definitivă de încetare a urmăririi penale a fost emisă la 10 ianuarie 2002 de către Procuratura Lăpușna.

44. După ce cauza a fost declarată admisibilă de către Curte la 7 noiembrie 2005, Procuratura Generală a ordonat redeschiderea urmăririi penale. Această urmărire penală continuă. Potrivit Guvernului, redeschiderea urmăririi penale a fost ordonată din cauza îngrijorării Procurorului General că leziunile corporale cauzate reclamantului în iulie 1998 au dus la invaliditate de gradul II, care, în conformitate cu legislația Republicii Moldova, este echivalentă cu pierderea capacității de muncă în

proporție de 50-75 % și că reclamantul a necesitat îngrijire medicală permanentă.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

45. Codul de procedură penală în vigoare între 24 martie 1961 și 12 iunie 2003 prevede următoarele:

„Articolul 193. Plîngerile în scris împotriva actelor organului de cercetare penală sau ale anchetatorului penal se adresează procurorului.

Articolul 194. În termen de trei zile de la primirea plîngerii, procurorul este obligat s-o examineze și să comunice celui care a întocmit-o hotărîrea sa. În caz de respingere a plîngerii procurorul este obligat să arate motivele pentru care o consideră neîntemeiată.

Articolul 195/1. Plîngerea împotriva hotărîrilor și acțiunilor organului de urmărire penală și ale procurorului poate fi înaintată în instanța de judecată de către bănuît, învinuit, apărător, partea vătămată ...

Persoanele specificate la alin.1 din prezentul articol au dreptul să atace în instanța de judecată ... hotărîrile privind suspendarea sau clasarea dosarului penal ...

Plîngerea poate fi înaintată judecătorului judecătorei din raza de activitate a procuraturii în termen de 10 zile de la data primirii înștiințării referitor la respingerea plîngerii sau la expirarea termenului de 10 zile de la data depunerii plîngerii pe adresa procurorului, dacă acesta nu a dat răspuns.

Articolul 195/3. Persoanele ale căror drepturi și interese au fost lezate prin refuzul de a porni procesul penal pot depune în instanța de judecată o plîngere împotriva legalității ordonanței de refuz în termen de 10 zile de la data cînd au luat cunoștință de ea.

Articolul 195/4. ... Instanța de judecată cercetează concluziile despre lipsa motivelor și temeiurilor legitime pentru pornirea procesului penal, cauzele pentru care s-a emis o astfel de ordonanță, precum și corespunderea cu normele dreptului procesual a temeiurilor referitoare la refuzul de a porni procesul penal.

În urma controlului judiciar, instanța de judecată pronunță una din următoarele încheieri:

- 1) privind anularea ordonanței despre refuzul de a porni procesul penal;
- 2) privind modificarea temeiurilor refuzului, considerîndu-l legal în esență;
- 3) privind respingerea plîngerii... ”

46. Vechiul Cod penal în vigoare între 24 martie 1961 și 12 iunie 2003 prevede următoarele:

„Articolul 185. ... Excesul de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, însoțite fie de acte de violență, fie de folosirea armei, fie de acțiuni de tortură și care jignesc demnitatea personală a părții vătămate, se pedepsește cu privațiune de libertate pe un termen de la trei la zece ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a practica anumite activități pe un termen de pînă la cinci ani. ...”

47. Vechiul Cod civil în vigoare pînă la 12 iunie 2003 prevede următoarele:

„Articolul 475. Dauna cauzată persoanei sau bunurilor unui cetățean, trebuie reparată de către persoana, care a cauzat dauna, în întregime...

...

Dauna cauzată prin fapte licite nu trebuie să fie reparată, decît în cazurile prevăzute de lege.”

48. Legea cu privire la poliție din 18 decembrie 1990 prevede următoarele:

„Articolul 14. Condițiile și limitele aplicării forței, mijloacelor speciale și a armei de foc

Poliția are dreptul să aplice forța fizică, mijloacele speciale și arma de foc în cazurile și în modul prevăzute de prezenta lege.

Aplicarea forței, mijloacelor speciale sau a armei de foc trebuie să fie precedată de un avertisment privind intenția recurgerii la ele cu acordarea unui timp suficient pentru reacția de răspuns, cu excepția cazurilor în care tergiversarea aplicării forței fizice ... generează un pericol direct pentru viața și sănătatea cetățenilor și a colaboratorilor poliției sau poate conduce la alte urmări grave.

...

În toate cazurile cînd aplicarea forței nu poate fi evitată, colaboratorii poliției sînt datori să se străduiască să aducă o daună cît mai mică sănătății, onoarei, demnității și bunurilor cetățenilor, de asemenea, să asigure acordarea asistenței medicale victimelor.

În cazul rănirii sau decedării cetățenilor ca urmare a aplicării forței fizice ... colaboratorul poliției este dator să comunice despre aceasta șefului său direct, pentru ca acesta să-l înștiințeze pe procuror.

Depășirea de către colaboratorii poliției a atribuțiilor lor în ceea ce privește aplicarea forței ... atrage după sine răspunderea prevăzută de lege.

Articolul 15. Aplicarea forței fizice

Colaboratorii poliției aplică forța fizică, inclusiv procedee speciale de luptă, pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrîngerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin.”

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 3 AL CONVENȚIEI

49. Reclamantul pretinde violarea articolului 3 al Convenției, care prevede următoarele:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

50. Curtea notează că această pretenție se referă atât la maltratarea la care a fost supus reclamantul, cât și la investigația plângerii cu privire la maltratare de către autorități.

A. Declarațiile părților

51. Potrivit reclamantului, salariile și perspectivele profesionale ale polițiștilor din Republica Moldova depind de numărul infracțiunilor descoperite. Acest lucru favorizează practici de maltratare a persoanelor bănuite în scopul de a obține recunoașterea vinovăției lor.

52. El a declarat că a fost amenințat cu moartea și bătut crunt de către polițiștii A. Tulbu și V. Dubceac. El s-a referit, în special, la raportul de expertiză medicală din 28 februarie 2000, întocmit de către o comisie independentă de medici legiști numită de către procuratură (a se vedea paragraful 33 de mai sus) care, potrivit lui, a confirmat gravitatea leziunilor sale. Ca rezultat al bătăilor, el a devenit surd și incapabil de a munci, pe când era încă minor. Potrivit reclamantului, tratamentul aplicat lui a constituit tortură.

53. În observațiile sale cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei, din septembrie 2004, Guvernul a reiterat argumentele din ordonanța procuraturii Lăpușna din 20 iunie 2001 (a se vedea paragraful 41 de mai sus). În observațiile sale suplimentare cu privire la fondul cauzei, din noiembrie 2005, Guvernul a notat că declarațiile reclamantului sunt nefondate și că, în orice caz, tratamentul aplicat lui nu a depășit pragul stabilit de articolul 3 al Convenției. El s-a referit la constatările Procuraturii Lăpușna din ordonanța sa din 20 iunie 2001 și a susținut că toate leziunile suferite de reclamant au fost cauzate prin căderea sa. Potrivit Guvernului, polițiștii au acționat în limitele legii. Guvernul a susținut că reclamantul nu a putut dovedi existența unei legături cauzale dintre acțiunile polițiștilor și invaliditatea sa. Potrivit Guvernului, deteriorarea sănătății reclamantului ar fi putut fi rezultatul faptului că sănătatea sa era deosebit de vulnerabilă sau din cauza unui tratament medical inadecvat, precum ar fi medicamentele inadecvate. Trântirea reclamantului la pământ i-a cauzat acestuia leziuni corporale ușoare, dar nu invaliditate de gradul II.

B. Aprecierea Curții

1. Cu privire la pretinsa maltratare

54. După cum a declarat Curtea, de mai multe ori, articolul 3 consfințește una din cele mai fundamentale valori ale unei societăți democratice. Chiar și în cele mai dificile circumstanțe, precum lupta împotriva terorismului și a crimei organizate, Convenția interzice, în termeni absoluți, tortura și tratamentele sau pedepsele inumane ori degradante. Spre deosebire de majoritatea normelor Convenției și ale Protocoalelor nr. 1 și nr. 4, articolul 3 nu conține prevederi care să permită excepții, iar conform articolului 15 § 2 nicio derogare de la prevederile sale nu este permisă, chiar dacă este cazul unui pericol public care amenință viața națiunii (a se vedea *Selmouni v. France* [GC], nr. 25803/94, § 95, ECHR 1999-V, și *Assenov and Others v. Bulgaria*, hotărâre din 28 octombrie 1998, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VIII, p. 3288, § 93).

55. Curtea reamintește că atunci când unei persoane îi sunt cauzate leziuni corporale, în timp ce ea se află în detenție sau sub un alt control al poliției, orice astfel de leziune va crea o puternică prezumție că acea persoană a fost supusă maltratării (a se vedea *Bursuc v. Romania*, nr. 42066/98, § 80, 12 octombrie 2004). Ține de sarcina statului să dea o explicație plauzibilă despre circumstanțele în care au fost cauzate leziunile corporale, neîndeplinirea căreia ridică o problemă clară în temeiul articolului 3 al Convenției (*Selmouni v. France*, § 87). Nu este suficient pentru stat să se refere doar la achitarea poliștilor acuzați în cadrul unei urmăriri penale și, prin urmare, achitarea poliștilor după ce au fost acuzați de maltratarea unei persoane nu va scuti statul de sarcina probațiunii, în conformitate cu articolul 3 al Convenției, de a dovedi că leziunile corporale suferite de această persoană în timp ce se afla sub controlul poliției nu au fost cauzate de poliști (*Ribitsch v. Austria*, hotărâre din 4 decembrie 1995, Seria A nr. 336, §§ 34, 38).

(a) Constatările Curții cu privire la fapte

56. Nu se dispută faptul că, între reținerea sa la 9 iulie 1998 și seara zilei de 10 iulie 1998, reclamantul s-a aflat sub controlul poliției. De asemenea, nu poate fi disputat și faptul că reclamantul a suferit leziuni corporale în acea perioadă.

57. Esența declarațiilor Guvernului este că leziunile corporale au fost cauzate reclamantului când el a fost trântit la pământ la 9 iulie 1998 în drum spre secția de poliție (a se vedea paragraful 53 de mai sus).

58. Curtea nu este convinsă de motivele prezentate de către Guvern și consideră că acesta nu a dat o explicație plauzibilă despre modul cum reclamantului i-au fost cauzate leziunile corporale. Ea notează că raportul de expertiză medicală din 28 februarie 2000, întocmit de către o comisie

independentă constituită din patru medici legiști cu experiență, numită de către procuratură, în mod clar, prevedea că leziunile corporale ale reclamantului nu au putut fi cauzate prin cădere, dar numai prin lovituri cu obiecte contondente (a se vedea paragraful 33 de mai sus). De asemenea, ea notează că concluziile comisiei medicale nu au fost contestate de către părțile în procedura națională și că Guvernul nu a prezentat nicio probă Curții care să pună la îndoială concluziile clare ale comisiei medicale. Prin urmare, Curtea consideră că acest raport are o valoare probatorie temeinică în ceea ce privește modul în care reclamantului i-au fost cauzate leziunile corporale.

59. Suplimentar constatării că leziunile reclamantului din regiunea capului au fost cauzate prin lovituri cu obiecte contondente și că nu ar fi putut fi cauzate prin cădere, trebuie, de asemenea, notat faptul că în raportul de expertiză al comisiei medicale din 28 februarie 2000 există o constatare clară că reclamantul avea vânătăi pe talpa piciorului stâng care, de asemenea, puteau fi cauzate numai prin lovituri cu un obiect contondent. Această constatare corespunde plângerii reclamantului că el a fost bătut cu un baston la tălpi pentru a fi forțat să-și recunoască vina. Totuși, autoritățile naționale nu au luat în considerație constatările comisiei medicale și au ajuns la concluzia generală că toate leziunile corporale ale reclamantului au fost rezultatul lovirii acestuia cu capul de pământ, o concluzie pe care Curtea nu o consideră credibilă.

60. În baza tuturor materialelor prezentate, Curtea conchide că Guvernul nu și-a onorat sarcina să convingă Curtea că leziunile corporale ale reclamantului au fost cauzate altfel decât prin maltratarea la care el a fost supus în timp ce se afla în custodia poliției.

61. Probele medicale arată că reclamantul a fost bătut cu obiecte contondente în cap și la talpa piciorului stâng. Se pare că în urma acestor bătăi reclamantul a suferit o traumă acută la cap și o contuzie; el avea numeroase vânătăi pe față, în jurul urechii drepte și pe talpa piciorului stâng; el a avut o perforare a membranei timpanului ca rezultat al leziunilor (a se vedea paragraful 33) și a suferit o surzenie brusc instalată care a avut drept rezultat scăderea capacității de auz (ibid.). Se pare că mai recent leziunile cauzate reclamantului s-au deteriorat în invaliditate de gradul II, care, în conformitate cu legislația Republicii Moldova, corespunde pierderii capacității de muncă în volum de 50-75 %.

62. Luând în considerație că acuzația reclamantului că el ar fi fost amenințat cu arma este contestată de părți și că reclamantul nu a prezentat nici o probă cu privire la acest fapt, Curtea consideră că este incapabilă de a formula o concluzie în această parte.

(b) Caracterizarea tratamentului în conformitate cu articolul 3 al Convenției

63. Curtea, în continuare, urmează să determine forma maltratării aplicate reclamantului. Pentru a determina dacă o anumită formă de maltratare poate fi calificată drept tortură, trebuie să se ia în considerație distincția prevăzută în articolul 3 dintre acest termen și cel de tratament inuman sau degradant. Așa precum ea a constatat anterior, se pare că intenția a fost ca Convenția să stigmatizeze printr-o astfel de distincție tratamentul inuman deliberat care cauzează suferințe foarte grave și crude (a se vedea *Ireland v. the United Kingdom*, hotărâre din 18 ianuarie 1978, Seria A nr. 25, pag. 66-67, § 167). Faptul că durerea sau suferința au fost cauzate intenționat pentru a obține o recunoaștere a vinovăției este un factor care trebuie luat în considerație atunci când se decide dacă maltratarea a constituit tortură (*Aksoy v. Turkey*, hotărâre din 18 decembrie 1996, *Reports* 1996-VI, § 64; *Salman v. Turkey*, [GC], nr. 21986/93, § 114, ECHR 2000-VII).

64. În această cauză, Curtea notează, în special, intensitatea loviturilor aplicate reclamantului în urma cărora el a suferit leziuni corporale foarte serioase (a se vedea paragraful 61 de mai sus). În urma acestor leziuni, reclamantul s-a aflat aproximativ 70 de zile în spital în diferite perioade între lunile iulie și noiembrie 1998 (a se vedea paragraful 18 de mai sus). Un element important care trebuie luat în considerație sunt consecințele pe care maltratarea le-a avut asupra sănătății reclamantului (a se vedea paragraful 61 de mai sus). Curtea, de asemenea, acordă o mare importanță vârstei fragede a reclamantului (șaptesprezece ani în ziua evenimentelor) fapt care l-a făcut deosebit de vulnerabil în fața agresorilor săi.

65. Totuși, elementul decisiv pentru determinarea formei maltratării este practica numită *falaka* (lovirea tălpilor), la care a fost supus reclamantul. Aceasta este o formă de maltratare deosebit de condamnată care presupune intenția de a obține informații, a intimida sau a pedepsi. Curtea reamintește că în cauza *Salman v. Turkey* (citată mai sus, § 115), ea a constatat că folosirea practicii *falaka* însoțită de lovituri în zona pieptului a constituit tortură.

66. În astfel de circumstanțe, Curtea consideră că violența aplicată față de reclamant a fost de natură deosebit de gravă, capabilă să provoace dureri severe și suferințe crude, care pot fi considerate ca acte de tortură în sensul articolului 3 al Convenției.

67. În lumina celor expuse mai sus, Curtea constată că a existat o violare a articolului 3 al Convenției.

2. Cu privire la pretinsa investigație inadecvată

68. Curtea reamintește că atunci când o persoană face afirmații credibile că a fost supusă unor tratamente contrare articolului 3 al Convenției de către poliție sau alți agenți de stat, prevederile acestui articol, citite în contextul

obligăției generale a statului conform articolului 1 al Convenției de a „recunoaște oricărei persoane aflate sub jurisdicția sa drepturile și libertățile definite în Convenție”, impun efectuarea unei investigații oficiale efective. La fel ca o investigație efectuată în temeiul articolului 2 al Convenției, o astfel de investigație ar trebui să permită identificarea și pedepsirea persoanelor responsabile. Altfel, interzicerea generală prin lege a torturii, a tratamentelor sau a pedepselor inumane și degradante, în pofida importanței sale fundamentale, ar fi inefficientă în practică și ar face posibil, în anumite cazuri, pentru agenții de stat să comită abuzuri împotriva persoanelor aflate sub controlul lor, ei beneficiind, astfel, de o imunitate virtuală (a se vedea, printre altele, *Labita v. Italy* [GC], nr. 26772/95, § 131, ECHR 2000-IV).

69. Investigația trebuie, de asemenea, să fie efectivă astfel încât să permită stabilirea faptului dacă forța folosită de poliție a fost sau nu justificată în circumstanțele unei cauze (a se vedea *Kaya v. Turkey*, hotărâre din 19 februarie 1998, *Reports* 1998-I, § 87).

Investigarea acuzațiilor grave de maltratare trebuie să fie deplină. Aceasta înseamnă că autoritățile trebuie întotdeauna să depună eforturi serioase pentru a afla ce s-a întâmplat și nu trebuie să se bazeze pe concluzii pripite sau nefondate pentru a înceta investigația sau să le pună la baza deciziilor lor (a se vedea hotărârea *Assenov and Others v. Bulgaria*, citată mai sus, § 103 et seq.). Ele trebuie să întreprindă toți pașii rezonabili și disponibili lor pentru a asigura probe cu privire la incident, inclusiv *inter alia* declarații ale martorilor oculari și probele medico-legale (a se vedea *Tanrikulu v. Turkey* [GC], nr. 23763/94, ECHR 1999-IV, § 104 et seq. și *Gül v. Turkey*, nr. 22676/93, § 89, 14 decembrie 2000). Orice omisiune pe parcursul desfășurării investigației care subminează capacitatea sa de a stabili cauza leziunilor corporale sau identitatea persoanelor responsabile riscă să nu corespundă acestui standard.

70. În fine, investigația trebuie să fie rapidă. În cauze care cad sub incidența articolelor 2 și 3 ale Convenției, atunci când se analiza eficiența investigației oficiale, Curtea deseori a evaluat dacă la acel moment autoritățile au reacționat prompt la plângeri (a se vedea *Labita v. Italy*, citată mai sus, § 133).

71. Curtea notează că investigația a durat mai mult de trei ani, perioadă în care ea a fost încetată și redeschisă de cel puțin douăsprezece ori. Toate ordonanțele care au respins plângerile au avut aceeași concluzie: că singura cauză a leziunilor corporale ale reclamantului a fost lovirea sa cu capul de pământ, atunci când a fost trântit de către polițiști pentru a-l deposea de cuțit. De asemenea, aceste decizii au indicat că polițiștii au fost în drept să utilizeze forța, deoarece cuțitul reclamantului a prezentat o amenințare pentru viața și sănătatea lor și că ei au acționat în limitele legii.

72. În continuare, Curtea notează că autoritățile naționale nu au oferit nicio explicație cu privire la discrepanța dintre concluziile raportului de expertiză al comisiei medicale din 28 februarie 2000, care, în mod clar, a

indicat că leziunile corporale au putut fi cauzate doar ca rezultat al bătăilor, și versiunea circumstanțelor faptelor prezentată de polițiștii A. Tulbu și V. Dubceac.

73. Trebuie notat, de asemenea, că investigația nu a încercat să ofere o explicație logică a cauzei vânătăilor de pe tălpile reclamantului, ignorându-le.

74. Curtea mai notează că autoritățile naționale nu au reacționat în niciun fel la plângerea reclamantului cu privire la amenințarea din 10 iulie 1998 de a fi împușcat în cap, deși reclamantul a făcut acuzații foarte clare în acest sens.

75. În lumina celor de mai sus, Curtea consideră că investigația a fost caracterizată printr-un număr de omisiuni grave și inexplicabile. Ea s-a încheiat cu adoptarea unor decizii care conțineau contradicții și concluzii nesustținute de o analiză atentă a faptelor. Autoritățile au ignorat anumite fapte și au omis să facă referire în deciziile lor la fapte îngrijorătoare.

76. În aceste circumstanțe Curtea constată că a existat o violare a articolului 3 al Convenției și în această parte.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 13 AL CONVENȚIEI

77. Reclamantul susține că el nu a avut un recurs efectiv în fața unei autorități naționale pentru a invoca violarea articolului 3 al Convenției și pretinde violarea articolului 13, care prevede următoarele:

„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale ...”

A. Declarațiile părților

78. Reclamantul a declarat *inter alia* că din cauza rezultatului urmăririi penale cu privire la maltratarea sa, el nu a putut să înainteze o acțiune civilă de recuperare a daunelor împotriva polițiștilor.

79. Potrivit Guvernului, pentru a-i oferi reclamantului un recurs efectiv, la 7 noiembrie 2005, Procuratura Generală a dispus redeschiderea urmăririi penale cu privire la pretinsa maltratare a reclamantului de către polițiștii A. Tulbu și V. Dubceac. El consideră că nu a existat o violare a articolului 13.

B. Aprecierea Curții

80. Așa cum s-a constatat mai sus, dreptul reclamantului de a nu fi supus torturii și de a beneficia de o investigație efectivă a plângerilor sale cu privire la aplicarea torturii a fost încălcat de către stat. Prin urmare, pretențiile reclamantului în această privință au fost serioase și legitime în

sensul articolului 13 (a se vedea *Boyle and Rice v. the United Kingdom*, hotărâre din 27 aprilie 1988, Seria A nr. 131, p. 23, § 52).

81. În conformitate cu Codul Civil al Republicii Moldova în vigoare în acea perioadă (a se vedea paragraful 47 de mai sus), reclamantul ar fi putut pretinde compensații pentru cauzarea prejudiciului material și moral numai dacă prejudiciul ar fi fost cauzat prin acțiuni ilegale. Deoarece urmărirea penală desfășurată de autoritățile naționale a conchis că acțiunile polițiștilor A. Tulbu și V. Dubceac au fost legale, orice acțiune civilă împotriva lor ar fi fost inefectivă.

82. În aceste circumstanțe, Curtea conchide că reclamantul nu a avut un recurs efectiv în conformitate cu dreptul național de a pretinde compensații pentru maltratarea sa și, prin urmare, constată că a existat o violare a articolului 13 al Convenției în ceea ce privește pretenția în temeiul articolului 3.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

83. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul moral

84. Reclamantul a pretins EUR 20,000 cu titlu de prejudiciu moral suferit ca rezultat al torturii și al omisiunii autorităților de a investiga cauza sa în mod corespunzător. El a declarat că a suferit durere, neliniște, stres și frică pentru viața sa. El a devenit invalid după ce a fost supus torturii și a pierdut din capacitatea de muncă. El a primit tratament medical timp de mai mult de un an de zile în spitale și continuă să fie dependent de medicamente.

85. Guvernul a susținut *inter alia* că, luând în considerație faptul că reclamantul nu a fost supus vreunei forme de tratament care să fie contrară prevederilor articolului 3, el nu este în drept să primească vreo compensație. Leziunile corporale ale reclamantului, care au fost inițial caracterizate drept ușoare, au evoluat în invaliditate de gradul II, iar starea sănătății reclamantului s-a deteriorat. Acest lucru a constituit un motiv de îngrijorare pentru Procuratura Generală, care a redeschis investigația. Totuși, redeschiderea investigației nu a însemnat faptul că polițiștii A. Tulbu și V. Dubceac erau vinovați. Acest lucru ar fi contribuit numai la determinarea corectă a modului în care leziunile corporale au fost cauzate, precum și pentru a determina dacă tratamentul medical permanent necesar domnului Corsacov a fost rezultatul bătăilor polițiștilor sau al altor circumstanțe.

Guvernul a ajuns la concluzia că reclamantul nu a reușit să demonstreze existența unei legături cauzale între prejudiciul invocat de către el și pretinsa violare a Convenției. În orice caz, în eventualitatea în care Curtea ar constata o violare, o atare constatare ar reprezenta în sine o satisfacție echitabilă suficientă.

86. Curtea notează în primul rând gravitatea extremă a încălcărilor drepturilor reclamantului. De asemenea, ea notează că, înainte de a fi agresat de către poliție, reclamantul era un adolescent care nu avea probleme de sănătate. După ce a fost agresat, el a petrecut o perioadă lungă de timp în spital, primind tratament medical și și-a pierdut parțial auzul. Mai târziu, starea sănătății sale se pare că s-a deteriorat serios. O importanță deosebită trebuie acordată modului în care autoritățile naționale au desfășurat investigația acuzațiilor de tortură ale reclamantului și faptului că în urma acestei investigații, reclamantul nu a avut posibilitatea de a solicita o compensație în fața instanțelor judecătorești civile.

87. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că suferința și frustrarea reclamantului nu pot fi compensate printr-o simplă constatare a unei violări a Convenției, așa cum a sugerat Guvernul. Luând în considerație jurisprudența sa precedentă cu privire la articolul 3 (a se vedea, în special, *Selmouni v. France*, citată mai sus, *Dikme v. Turkey*, nr. 20869/92, ECHR 2000-VIII; *Khudoyorov v. Russia*, nr. 6847/02, ECHR 2005-... (extracts)) și hotărând în bază echitabilă, Curtea acordă reclamantului întreaga sumă pretinsă, plus orice taxă care ar putea fi percepută.

B. Costuri și cheltuieli

88. Avocatul reclamantului a pretins EUR 5,042.67 cu titlu de costuri și cheltuieli. Ea a pretins că această sumă a acoperit cheltuielile de secretariat, cheltuielile de traducere și costurile de reprezentare. Ea a prezentat o listă detaliată a tuturor cheltuielilor, potrivit căreia ea a petrecut 39 de ore asupra acestei cauze la două rate diferite de EUR 50 și 150.

89. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă, declarând *inter alia* că reclamantul nu a demonstrat cheltuielile de reprezentare pretinse. Potrivit lui, suma pretinsă este prea mare în comparație cu salariul mediu lunar în Republica Moldova.

90. Curtea reamintește că pentru ca costurile și cheltuielile să fie rambursate în temeiul articolului 41 al Convenției, trebuie stabilit faptul dacă ele au fost necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime (a se vedea, de exemplu, *Nilsen și Johnsen v. Norway* [GC], nr. 23118/93, § 62, ECHR 1999-VIII).

91. În această cauză, luându-se în considerație lista detaliată prezentată de reclamant, criteriile de mai sus și performanța avocatului, Curtea acordă reclamantului EUR 1,000 cu titlu de costuri și cheltuieli.

C. Dobânda

92. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Hotărăște* că a existat o violare a articolului 3 al Convenției în ceea ce privește tratamentul la care a fost supus reclamantul;
2. *Hotărăște* că a existat o violare a articolului 3 al Convenției în ceea ce privește omisiunea de a efectua o investigație efectivă a plângerilor reclamantului cu privire la maltratarea sa de către poliție;
3. *Hotărăște* că a existat o violare a articolului 13 al Convenției în ceea ce privește lipsa recursurilor efective cu privire la pretinsa maltratare;
4. *Hotărăște*
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, EUR 20,000 (douăzeci mii euro) cu titlu de prejudiciu moral și EUR 1,000 (o mie euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, care să fie convertite în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii, plus orice taxă care poate fi percepută;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 4 aprilie 2006, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Michael O'BOYLE
Grefier

Nicolas BRATZA
Președinte